

Lachen! Het is misschien wel mijn vaakst gehoorde opdracht. *Je hebt een baan waar miljoenen meisjes een moord voor zouden doen. En je bent bovendien veel knapper als je lacht. Kom op nou. Iets zachter kijken alsjeblieft. Ietsje liever graag. Je wilt niet als ijskoning te boek komen te staan, toch?*

‘Rachel! Kijk eens hier!’

‘Lachen naar het vogeltje!’

De camera’s beginnen al te flitsen voordat mijn champagnekleurige stiletto’s zelfs maar de grond raken. Ik strijk snel mijn kleren glad: een glitterend wikkeljurkje, strapless met een sweetheart-hals. Dan stap ik de rode looper op. Mina volgt direct achter me, en er komen na ons nog zeven meiden uit de limousine. Allemaal zwaaien we doorgewinterd, alsof we koninginnen zijn. Onze fans zetten het op een krijsen als ze ons zien en proberen zich een weg door de verzamelde paparazzi te banen.

‘Dames, mogen we een groepsfoto maken?’ roept een van de fotografen.

En of dat mag. Routineus gaan we op een rijtje staan voor de foto. We kennen allemaal onze plek in de groep. En onze beste kant natuurlijk. We vallen keurig in formatie, de lange meisjes achteraan, de kleinere meiden ervoor, zodat iedereen goed in beeld komt. De camera’s klikken verwoed. We worden vanuit alle hoeken vastgelegd.

Als we met z'n negenen bij elkaar zijn, stralen we op de een of andere manier een soort energie uit. Iemand deelde op social media eens een groepsfoto van ons met als bijschrift: *'Pure macht!!'* Daar denk ik regelmatig aan tijdens het poseren. Machtig. Het is zó niet hoe ik me lange tijd voelde bij deze meiden. Maar er is veel veranderd de afgelopen vijfenhalf jaar.

We nemen lekker onze tijd op de rode loper, staan af en toe stil om te poseren, handen op de heupen, lippen gestift, stralend als de zon in onze roze-gouden glitterlooks. Als we eindelijk bij de glazen deuren van het Peninsula Hotel in Shanghai aankomen, kijk ik nog één keer over mijn schouder en geef ik de camera's een laatste dikke knipoog en een grijns.

Ik ben al lang niet meer die jonge trainee die verstijft als er een lens in haar buurt komt. Voor camera's ben ik echt niet meer bang.

Ik ben ze tegenwoordig compleet de baas.

Lachen!

De allereerste keer dat een fan zei dat ik haar leven had veranderd, moest ik ervan huilen.

Dat was een jaar nadat ik mijn debuut had gemaakt met Girls Forever. We waren op pad om onze comebacksingle 'Sweet for You' te promoten. Op de allereerste dag had de clip al vijftig miljoen views. De pastelkleurige hoedjes en met parels bezette zonnebrillen die we droegen in de video waren binnen een week overal uitverkocht. De fan in kwestie was denk ik iets van elf jaar, net zo oud als ik was toen ik begon bij DB Entertainment. Een beetje zenuwachtig, een beetje onhandig, maar zó blij om me te ontmoeten. Haar ogen straalden net zo fel als de glitterletters op haar T-shirt: *RACHEL KIM*.

'Heel erg bedankt, Rachel,' zei ze zacht, terwijl ze een zelfgemaakte poster naar me uitstak voor een handtekening.

'Graag gedaan!' zei ik, en ik beantwoordde haar grijns terwijl ik met mijn gouden stift mijn naam op het papier krabbelde. Mijn inmiddels

welbekende handtekening. Een grote *R*, daarna een sierlijk *ache* en achteraan een zwierige *l* met een ster aan het uiterste puntje.

Ik gaf haar de poster terug, maar net toen een crewlid haar naar de uitgang wees, riep ze: 'Wacht!' Ik zag het crewlid met zijn ogen rollen, maar hij wachtte inderdaad. Het meisje ademde diep in en keek me bloedserieus aan. 'Ik ben net vanuit Amerika naar Seoel verhuisd, net als jij ooit. Dat was best moeilijk,' gaf ze toe, 'maar als ik jou zie optreden en zie doen wat je het allerliefste doet, voel ik me veel minder alleen. Alsof ik zelf uiteindelijk ook wel mijn eigen plekje zal vinden om te shinen. Je hebt mijn leven veranderd.' Ze lachte naar me en bedankte me voor mijn handtekening. 'Ahh!' gilte ze terwijl ze er nog eens goed naar keek. 'Je hebt geen idee hoeveel dit voor mij betekent!' Ze drukte de poster tegen zich aan en liep weg. Een dikke traan rolde over mijn wang terwijl ik haar nazwaaide en de enorme brok in mijn keel probeerde weg te slikken. Eigenlijk was het andersom: ze had geen idee wat haar woorden voor mij betekenden.

We zijn nu vijfenhalf jaar verder, en ik huil niet meer tijdens signersessies. Ik heb geleerd dat het beter is om lief te blijven lachen en je emoties niet al te veel te tonen. Maar soms wil ik mezelf echt knijpen omdat ik niet geloof dat dit allemaal echt is. Hoe ben ik hier beland? Onze training was loodzwaar, dat staat vast. Onze bazen zijn meedogenloos, ze vragen het uiterste van ons, en ik heb meer dan eens getwijfeld of ik wel aan deze carrière had moeten beginnen. En toen we dan eindelijk debuteerden, werd het alleen maar nog drukker, strenger, heftiger. Intens zware repetities. Liveoptreden na liveoptreden. In het holst van de nacht opstaan voor opnames van een videoclip die soms twee volle dagen duurden. Ineens 24 uur per dag omringd zijn door je groepsgenoten. Dat was misschien wel de allergrootste uitdaging.

Maar het was het allemaal dubbel en dwars waard. Muziek maken is magisch. Je ontmoet de leukste mensen die écht van je muziek houden. Een κ -popidool zijn betekent dat je deel uitmaakt van iets wat groter is dan jijzelf.

De energie die ik vanavond van ons publiek kreeg, was echt niet meer normaal. Shanghai was de laatste stop van onze Glow Asia Tour langs allerlei verschillende landen. We zijn maanden onderweg geweest, elke paar weken weer in een nieuwe stad. Het was nogal een wervelwind. Maar hoezeer ik mijn eigen bed ook gemist heb, toen ik vanavond op dat podium stond, besepte ik ook maar al te goed hoezeer ik het toeren ga missen als we straks weer thuis in Korea zijn. Het is nu januari, en pas in het najaar gaan we weer op pad. Dit was voorlopig echt ons laatste optreden met de groep. En dat voelde je aan alles. We hebben vanavond 110 procent gegeven en de fans gaven ons minstens net zoveel terug. En nu is het tijd om feest te vieren.

Ik bewonder de balzaal van het Peninsula Shanghai. Ze hebben er echt werk van gemaakt, zeg! Het plafond hangt vol met fonkelende kristallen kroonluchters. Ze werpen een mooie gloed op alle oibers, die zich als mieren door de zaal bewegen, stuk voor stuk met een zilveren dienblad vol glazen champagne in hun handen. De muziek dreunt door de zaal en overal zijn mensen aan het dansen en kletsen. Een deel van de dansvloer is omgebouwd tot een rolschaatsbaan. Overal zie ik *glow in the dark*-dienbladen voorbijkomen vol met fluorescerende roze en gele cocktails. Dat is namelijk het thema van de titelsong van ons nieuwste album, *Glow*. Een enorme hit die de hele zomer boven aan de hitlijsten heeft gestaan. Voor het feest van vanavond hebben ze een projector opgehangen die beelden uit onze clip op de muren projecteert. *Glow in the dark*-bowlingbanen, vuurvliegjes, een reuzenrad met uitzicht op de fonkelende stadsluchten... Je zou haast vergeten dat het hartje winter en buiten precies drie graden is.

Op het moment dat ik een glas champagne van een dienblad pak, hoor ik achter me iemand mijn naam roepen.

'Rachel Kim!' Een gespierde man met een vierkante rode bril en een warme glimlach loopt naar me toe en steekt zijn hand naar me uit. 'Ik ben Park Hyunbae, vicepresident Programmering bij SOAR Drama and Entertainment. Ik hoopte je al tegen te komen vanavond.'

SOAR is een van de grootste omroepen van heel Korea. We hebben

in een aantal programma's van ze gezeten, maar DB regelt de zakelijke kant van ons werk altijd, dus heb ik nog nooit iemand van de omroep zelf ontmoet. 'Leuk u te ontmoeten,' zeg ik terwijl ik zijn hand schud.

'Hopelijk vind je dit niet vervelend,' zegt hij terwijl hij in zijn binnenzak grabbelt en een pen tevoorschijn tovert. 'Mijn dochter is een enorme fan van je en ze zou me vermoorden als ik deze kans onbenut liet. Zou ze je handtekening mogen? Ze heet Park Miyoung.'

'Natuurlijk!' Ook al heb ik de afgelopen paar jaar duizenden, misschien wel miljoenen handtekeningen gezet, ik kan er nog altijd slecht nee tegen zeggen.

De man lacht breed als ik hem het gesigioneerde servet teruggeef. 'Ik zal 'm met mijn leven bewaken.' Hij vouwt het servet voorzichtig op en stopt het in zijn borstzakje. 'Weet je, Rachel, Miyoung is niet je enige fan. Mijn vrouw en ik zijn zelf ook dol op je muziek. Je hebt een fantastische stem.'

Nu is het mijn beurt om dankbaar te lachen. 'Wat aardig van u, meneer Park.'

'Je zou het ook goed doen op de radio.' Nieuwsgierig trekt hij zijn wenkbrauwen naar me op. 'Zou je geen interesse hebben in je eigen programma? SOAR komt binnenkort met een nieuwe radioshow waarin allerlei verschillende muzikanten aan het woord komen. Het lijkt me net iets voor jou om zoiets te presenteren.'

Wauw. 'Dat zou geweldig zijn,' zeg ik grijnzend. 'Als u contact opneemt met DB kunnen ze vast en zeker een vergadering voor ons in de boeken zetten,' voeg ik er zelfverzekerd aan toe. Al heb ik er eigenlijk een hard hoofd in. Maar goed, waarom zou DB hier eigenlijk geen interesse in hebben? De programma's van SOAR hebben een enorm publiek en dit klinkt als een win-win: ik zou ervan genieten om andere muzikanten te kunnen spreken over hun creatieve proces. En ik zou tegelijkertijd Girls Forever kunnen promoten.

'Goed plan,' zegt meneer Park. 'Ik neem contact met ze op!'

We proosten en hij verdwijnt in de richting van een groepje ande-

re mediamensen. Ik twijfel: wil ik eerst naar de dessertbar of ga ik de dansvloer op? Nog voor ik kan beslissen, zie ik Mina op me afkomen. Ze pakt me bij de hand.

‘Daar ben je!’

Mina voelt het als geen ander aan wanneer iemand anders dan zij aandacht krijgt. Ik had meneer Park de rug nog niet toegekeerd of ze stond er al. Gelukkig staat haar blik vrolijk. Ze straalt helemaal zelfs. Typisch Mina: ze heeft zo ontzettend veel charisma. ‘Laten we gaan dansen!’ zegt ze. Ik neem snel een slok van mijn drankje, drop mijn glas op een passerend dienblad en ren samen met Mina de dansvloer op. Samen maken we een pirouette.

Ze ziet er chic uit in een glinsterend broekpak met wijde pijpen, haar bruine haar in een losse, elegant opgestoken knot. We dansen en lachen, en ik laat me door haar leiden. Je kunt niet ontkennen dat Mina aantrekkingskracht heeft. Als ze danst al helemaal. Het lijkt haar ook totaal geen moeite te kosten. Voor we er erg in hebben, staan alle camera’s in de zaal op ons gericht.

Heel even geloof ik het plaatje zelf ook: dat we gewoon twee vriendinnen zijn, niet meer de vijanden die we ooit waren. *Kijk ons toch eens, denk ik bij mezelf. Weet je nog hoe erg we elkaar haatten? Weet je nog dat je in het traineehuis iets in mijn drinken had gestopt zodat je een gênant filmpje van me kon maken? Ha! Dat lijkt nu eeuwen geleden.*

Maar sommige dingen veranderen nooit, nog niet als er een eeuw voorbijgaat.

Het duurde eindeloos lang voordat de geruchten over onze zogenaamde liefdesdriehoek met DB-idool Jason Lee een beetje afnamen. Dat was natuurlijk gewoon een publiciteitsstunt van DB vlak voordat Mina en ik ons debuut maakten. Het gaf Jasons solocarrière ook gelijk een lekkere boost. Hij ging niet lang daarna weg bij NEXT BOYZ. Wij waren perfect promotiemateriaal. Twee aanstormende K-poptalenten die vochten om de liefde van Jason Lee, dat maakte hem voor veel meiden nog aantrekkelijker dan hij al was. Mina wist al die tijd

dat het afgesproken werk was. Die memo had ik helaas even gemist. Ik kwam daar pas achter toen ik al hartstikke verliefd op Jason was geworden.

Toen Mina en ik uiteindelijk ons debuut maakten, vond DB het wel welletjes met onze ruzie. Het werd hoog tijd voor een verzoening. Dus ‘lekte’ er een video waarin we huilend en knuffelend tegen elkaar zwoeren dat er nóóit meer een man tussen ons mocht komen. Sinds dat moment wordt er altijd lovend over onze vriendschap gesproken. En ik ben vastberaden om dat zo te houden.

Maar toch. Op dit soort momenten mag ik in mijn hoofd graag doen alsof het niet allemaal hartstikke nep is. Alsof we het écht gezellig hebben samen omdat we elkaar aardig vinden, niet alleen maar voor de publiciteit.

‘Wat ben je toch een dappere fashionista in die jurk,’ schreeuwt Mina boven de muziek uit. ‘Kijk die lieve dijtsjes van je toch!’

Yep. Daar is de echte Mina.

De avond vliegt voorbij in een waas van champagneglazen en dansmoves. Overal in de balzaal zie ik bekende gezichten van DB en allerlei mensen die ik niet ken, maar die mij graag willen ontmoeten.

‘Goed gedaan vanavond bij het concert, Rachel!’

‘Je stem wordt steeds beter.’

‘Fe-no-me-naal! Je bent een geboren ster.’

Na uren dansen en gezellig doen ben ik eigenlijk wel toe aan mijn bed. De mindere feestbeesten van de groep, Youngeun, Jiyoong en Sunhee, zijn allang naar hun hotelkamer ontsnapt. Mina, Lizzie en Eunji zijn samen op de rolschaatsbaan beland. Ze gillen het uit terwijl ze grijnzend voorbijglijden in hun glitteroutfits. Ari en Sumin drinken cocktails aan de bar en maken zoals gewoonlijk ruzie over iets wat ongetwijfeld heel onbelangrijk is. Omdat ze even oud zijn en tegelijkertijd zijn begonnen als trainee, zijn ze altijd óf beste vrienden óf aartsrivalen. Ze lijken wel een oud, getrouwd stel. Eigenlijk best wel schattig.

Ik zie de rest van mijn avond helemaal voor me: op naar mijn ka-

mer, lekker in de jacuzzi. Ik ben dol op mijn Jimmy Choos, maar mijn voeten snakken naar lucht en bubbels. Yes! Een bad vol aromatherapie, maskertje op, niets meer aan doen. Het perfecte einde van deze tour.

Als ik de zaal uit loop, hoor ik mijn naam. Tegen de muur waar onze clip op wordt afgespeeld staat een jongen. Zijn gezicht baadt in alle verschillende kleuren en lichtjes.

‘Jason?’ vraag ik verbaasd. Hij kijkt me met een ondeugende glimlach aan, zijn hoofd iets schuin. ‘Is het zo lang geleden? Herken je me niet meer?’ Natuurlijk herken ik hem in dat strakke witte pak en die groen-gouden sneakers. Hij is niet te missen.

Na die hele liefdesdriehoek zijn Jason en ik met ruzie uit elkaar gegaan. Ik kon hem gewoon niet meer vertrouwen. Maar de laatste tijd gaat het langzaam weer iets beter tussen ons. Een berichtje hier, een geheime koffiedate daar. We hebben de draad weer een beetje opgepakt. Of nou ja: dat hebben we geprobeerd. Maar sinds ik in Girls Forever zit en hij de populairste soloartiest van DB is geworden, was het al moeilijk om de tijd te vinden om te slapen, laat staan te daten. Uiteindelijk speelde die drukte ons parten. Jason weet dit niet, maar de geheime video die Mina dreigde te lekken speelde ook een rol bij onze breuk. Je weet wel, dat filmpje waarop ik backstage met Jason stond te zoenen. Elke keer als ik bij Jason was, hoorde ik Mina in mijn hoofd dreigen. Maar uiteindelijk heeft ze er nooit iets mee gedaan.

En eerlijk is eerlijk: ondanks haar dreigementen hebben Jason en ik toch nog anderhalf jaar kunnen daten. We hebben het echt een kans gegeven. En zijn niet één keer in de roddelbladen beland. Misschien was het wel nooit Mina’s bedoeling om me pijn te doen.

‘De Orange Music Awards, zes maanden geleden,’ zegt Jason terwijl hij met zijn vingers knipt. ‘Dat was de laatste keer dat we elkaar zagen, toch?’

‘Ik denk dat je gelijk hebt.’ De laatste tijd lijken we elkaar alleen nog maar tegen te komen op dit soort evenementen of bij prijsuitrei-

kingen. Zijn haar is gegroeid de afgelopen zes maanden. Het is lang genoeg om een klein staartje van te maken. Vanavond draagt hij het naar achteren gekamd. Het toonbeeld van een κ-popidool, brede grijns, een twinkeling in zijn ogen. ‘Ik wist niet dat je in Shanghai was,’ zeg ik. ‘Je ziet er erg goed uit.’

Hij lacht. ‘Jij ook. En ben je gek? Dit feestje zou ik niet willen missen.’ Er loopt een ober langs met een dienblad vol met glazen roze champagne. Jason pakt er twee en geeft er een aan mij. ‘Heb je even tijd om bij te kletsen?’

Ik voel mijn voeten protesteren, maar het is leuk om Jason weer te zien. Ik heb totaal geen gevoelens meer voor hem, maar ik geef om hem. En ik ben benieuwd wat hij de laatste tijd zoal heeft meege maakt. Ik pak het glas van hem aan en laat me door hem naar het balkon voeren. Onze adem vormt wolkjes in de koude januarilucht. Gelukkig staan er overal terrasverwarmers en is het ook wel lekker om even uit de hete balzaal te zijn.

‘Ik heb gehoord dat de tour een groot succes was,’ zegt Jason terwijl hij tegen de balkonreling leunt. ‘Dat moet toch goed voelen.’

‘Dank je,’ zeg ik met een glimlach. ‘Het was onze beste tour tot nog toe.’ Iemand anders zou me misschien een opschepper vinden, maar Jason snapt dit soort dingen. Ik neem een slokje champagne en denk terug aan mijn begintijd. ‘Toen we net ons debuut maakten, was alles zó spannend, zó nieuw. Maar ik had ook heel vaak het gevoel dat ik totaal niet wist wat ik deed. Trainee zijn is één ding, maar echt optreden met al die ogen op je gericht...’

‘Ja, dat is heel iets anders,’ maakt Jason mijn gedachte af. Hij lacht. ‘Dat weet ik nog wel.’

Ik kijk naar de maan en denk terug aan hoe Jason me vroeger altijd Weerwolfmeisje noemde. Wat kreeg ik toen een vlinders in mijn buik van hem! Is er iets mooiers dan je eerste liefde?

‘Ik ben blij voor je, Rach,’ zegt Jason terwijl hij zachtjes in mijn schouder knijpt. ‘Weet je al wat je nu gaat doen? Ik zag je staan praten met die man van SOAR. Kan ik uitkijken naar een nieuwe show

met Rachel Kim? Word je presentator? Het wordt tijd dat je gaat nadenken over volgende stappen.'

Ik lach en vertel hem over de radioshow. Girls Forever is nog steeds hartstikke populair en hopelijk hebben we nog heel wat jaren te gaan samen. Maar we weten allemaal dat onze carrière samen niet voor altijd is. Wat ga ik doen na de K-pop, vraag ik me ineens af. Het is een veel te grote vraag voor hier en nu, op een balkon, op een feestje.

'En jij dan?' vraag ik Jason. Mijn existentiële crisis stel ik nog wel even uit. 'Wat speelt er bij jou?'

Hij grijnst en gaat iets rechterop staan. 'Nou... je staat hier met een van de hoofdrolspelers van de nieuwste film van Kim Haeyoung.'

Ik hap naar adem. 'Dat meen je niet! Ik moet altijd zó hard huilen om haar films. Ze is de beste schrijfster van heel Korea. Wat geweldig voor je!'

'Dank je wel,' zegt hij stralend. 'Gelukkig kan Sena me helpen me voor te bereiden, maar de zenuwen zitten er goed in. Ik heb nog nooit in zo'n grote film gezeten.'

'Ik weet zeker dat je dit kunt,' zeg ik tegen hem. 'Zit Sena zelf ook in de film?'

Jason en Won Sena zijn nu al iets meer dan een jaar een stel. Zij is sinds haar tienertijd al de ster van menig K-drama. Zo mogelijk is ze nog beroemder dan Jason zelf. Het is een leuk stel met heel lieve fans die ze in alles steunen. In de pers worden ze vaak 'Korea's Sweethearts' genoemd.

Het is voor mij lang geleden dat ik gevoelens voor iemand heb gehad zoals zij die hebben. Dat is maar beter ook, want idool zijn en verliefd worden is geen goede combinatie. Maar ik mis het wel, die vlinders in mijn buik.

'Nee, ze heeft alweer een nieuwe serie,' zegt Jason midden in mijn gedachte. 'Ze zijn nog op zoek naar een vrouwelijke hoofdrolspeler, dus als je interesse hebt...' Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

Ik lach. 'Tuurlijk. Ik met al mijn acteervaring. Wist je dat ik op

de basisschool ooit schitterde in de rol van "boterham" in een toneelstuk over de supermarkt?'

'Een boterham? Wow, Rachel. Ik weet niet hoor. Of ze iemand met zó veel ervaring wel zien zitten.'

We lachen en ik voel mezelf emotioneel worden. Na alles wat we samen hebben meegemaakt, ben ik zo ontzettend dankbaar dat Jason en ik nog vrienden zijn. Het had zo anders af kunnen lopen. Gelukkig zijn we zover gekomen.

Jason leest mijn gedachten en zegt: 'Wat ben ik blij dat ik je vanavond tegen ben gekomen.'

'Ik ook. Maar nu is het tijd om deze hakken uit te trappen en lekker in bad te gaan.'

Jason grinnikt. 'Een toast op het einde van een geslaagde avond dan.'

Ik hef mijn champagneglas. 'Op de nieuwe hartenbreker van Korea.'

Hij glimlacht en heft zijn glas. 'Op ons. En wat de toekomst ook mag brengen.'

We klinken onze glazen en nemen een slok.

Als ik eindelijk op mijn kamer aankom, pak ik vast mijn spullen in voor de terugreis naar Seoel morgen. Jason heeft gelijk: het is tijd om na te denken over de toekomst. Als ik thuiskom, ga ik echt eens goed nadenken over wat ik wil. Het is tijd om een plan te trekken. Met een beetje geluk kan ik met de hulp van DB een carrière opbouwen die verder gaat dan Girls Forever. Al kan ik me daar op dit moment nog niets bij voorstellen. Wat komt er na Forever?